

Elevtekst – novelle av Thea Emilie Eikeri

Thea Emilie

Nedteiling

Piken hvisket lydløst. Sto urørlig og pekte kun i én retning. Jeg oppsummerte dagens tall, som alltid. Vi vekslet blikk, hun og jeg. Visst forsto jeg at hun skjulte sammenkrøpne knokler bak min store drøm. Dette innrømte jeg nesten aldri, selv ikke for meg selv. Likevel var det dét det handlet om, i aller høyeste grad. Det å sitte med bena godt opp mot brystet, med hodet hvilene på knærne. Men hodet hvilte ikke. Tankene slo seg aldri av, lyden heller ikke ned. Jeg telte, og jeg gjorde det ofte. $180 + 75 + 260 \dots$ Det var alltid et mål, et mål jeg nådde og skjøv til neste nivå. Alt var planlagt, alle biter forhåndsbestemt.

Hun ser på meg, smiler og jeg tror henne. I hvert fall nesten. Ved siden av meg ligger arket med neste ukes tall. Jeg bruker bevisst en rosa penn til å stryke ut 200 hver dag fremover. Rosa fordi fargen er pen. Slik prøver jeg å lure meg selv til å tro at det er greit, i hvert fall bedre enn hvis jeg hadde krysset ut i svart. Jeg tegner også et lite hjerte nederst på arket. Det er mitt hjerte. Lite og rosa.

«Ada, jeg er faen så lei, du aner ikke»

Jeg aner.

«Hvorfor skal du alltid gjøre ting annerledes?»

Fordi jeg vil, fordi jeg må.

«Du var ikke sånn før»

Jeg er lei for det.

«Vet ikke hva jeg skal gjøre lenger»

Ikke jeg heller.

«Tenk om dette skulle bli grunnen til at det ble slutt»

Jeg elsker deg, gutten min.

«Kan du love meg noe?»

Umulig.

Jeg ødela meg selv, i dag igjen. Og det gjorde meg glad, bunn ulykkelig, men glad. 200 var ute av verden, det gjorde meg godt. Det måtte det. Ingenting var

bortkastet. Hun sto framfor meg i samme positur som vanlig. Det var verdt det. Ingen tvil.

«Jeg savner deg»
Hva tror du jeg gjør?
 «Savner den søte og blide jenta mi»
Jeg også.
 «Vil du prøve?»
Uaktuelt.
 «For min skyld?»
 *
 «For oss?»
Jeg er lei for det.

Øynene svimler og jeg er redd. Livredd. Jeg kan ikke være her lenger. Jeg kikker på flettebåndet rundt håndleddet. Det skal minne meg på hvorfor jeg gjør dette. Skritt for skritt. Er det verdt det? Jeg begynner å løpe. Fortere og fortere. Jeg ser henne for meg. Hun er mye bedre enn meg. Penere. Jeg vet nøyaktig hvorfor. Så jeg tvinger bena til å gå raskere. Jeg elsker meg selv faens for høyt til å se. Så jeg lukker øynene. Jeg er min verste fiende.

«Ada? Kan du se på meg?»
Jeg ser.
 «Du forsvinner»
Det er best.
 «Hvem elsker du mest?»
Du er gutten min, jo.
 «Hvor viktig er kontrollen?»
Viktigst.
 «Hvorfor svarer du ikke?»
Fordi jeg ikke tør.
 «Mister jeg deg?»
Aldri, men ja.

Det er hun og jeg igjen. Vi er på bølgelengde nå, og jeg trenger henne ikke lenger. Så jeg stenger henne inne i magasinet. På PC-ens bildesøk taster jeg «dødelig mager». Hun kikker på meg, kutter ned enda 200 kalorier på dagsmenyen min. Hvisker at snart skal hodet hvile. Jeg bryr meg ikke, krysser ut det rosa hjertet på arket med svart, og lukker munnen.